

Zbigniew Polak, Józef Ścibior, Paweł Lis, Jan Michalski

Łęg, st. 3, gm. Połaniec, woj.
tarnobrzeskie, AZP 95-69/1

Informator Archeologiczny : badania 28, 76-77

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(XI–XIII w.), a od strony południowej istnienie osady z późnego średniowiecza i okresu nowożytnego.

Badania będą kontynuowane i koncentrować się będą na osadzie podgrodowej oraz wale od strony południowej.

Lublin–Dąbrowa
AZP 78–81/—

Uniwersytet Marii Curie–Sklódowskiej
Katedra Archeologii w Lublinie

Badania prowadziła dr Halina Taras. Finansowane przez Uniwersytet Marii Curie–Sklódowskiej w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny, ślad osadnictwa z epoki paleolitu schyłkowego.

Stanowisko znajduje się z lesie Dąbrowa nad Zalewem Zemborzyskim. Badany kurhan jest jednym z dziesięciu położonych w odległości 1,5 km na południe od Zalewu, na wyższej terasie po prawej stronie doliny Bystrzycy. Kopiec ma średnicę ok. 15 m i wysokość 1,5 m. Badaniami objęto ćwiartkę południowo-zachodnią. Kurhan usytuowany został na niewielkim, naturalnym wzniesieniu, nasyp — przecięty wkopami nowożytnymi — stanowił żółtawy piasek. W profilu północnym badanej ćwiartki zarysowały się 2 obiekty, z których jeden stanowi pozostałość po rosnącym tu wcześniej drzewie. Drugi obiekt to zarejestrowana pod nasypem, na obwodzie kopca, plama próchnicza o miąższości 0,1 m. Na planie wykopu słabo czytelna, wchodzi w profil na długości ok. 1 m. Profil wschodni badanej ćwiartki przecina rozległa koncentracja spalenizny, występująca u podnóża kurhanu i, sądząc po układzie warstw, młodsza od niego. Pod nasypem kopca, blisko jego centrum, odkryto koncentrację ceramiki i kilku spalonych kości. Większość ceramiki pochodzi z jednego naczynia, które można datować na IX w. Niewielkie skupisko spalonych kości oraz kilka fragm. ceramiki odkryto w górnej warstwie nasypu, już niemal u podnóża kurhanu.

Z nasypu oraz śladowo zachowanej starszej warstwy kulturowej pozyskano też kilka wyrobów krzemiennych (w tym rdzeń dwupiętowy i podwójny drapacz) związanych z osadnictwem schyłkowopaleolitycznym.

Materiały przechowywane są w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Marii Curie–Sklódowskiej.

Badania będą kontynuowane.

Lęg, st. 3
gm. Połaniec, woj. tarnobrzeskie
AZP 95–69/1

ARCHED Sp. z o. o.

Badania prowadzili mgr mgr Zbigniew Polak, Józef Ścibor i Paweł Lis pod merytorycznym kierownictwem dr. Jana Michalskiego. Finansowane przez Urząd Miasta i Gminy w Połańcu. Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna z VI–VII w. n. e., ślady osadnictwa mezolitycznego, neolitycznego, z wczesnej epoki brązu, kultury trzcinieckiej i grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej.

Przebadano 2350 m² powierzchni stanowiska (12 wykopów) zagrożonego zniszczeniem przez budowę oczyszczalni ścieków. Postanowiono rozpoznać stanowisko jeszcze dalej w kierunku wschodnim oraz zorientować się, czy odsłonięte wtedy skupienia obiektów są kontynuowane w najbliższej, nie rozpoznanej jeszcze okolicy.

Efektom badań było zlokalizowanie 23 obiektów. Wśród nich wyróżnić możemy niewielkie obiekty interpretowane jako ślady po słupach, bardzo duże jamy (np. ob. 48 miał wymiary 300 x 400 cm) o wypełniku szaroczarłym z drobnymi, przepalonymi okruchami kamiennymi, węglami drzewnymi i grudkami polepy, oraz pozostałe obiekty o różnych kształtach i rozmiarach, ale podobnym wypełniku. W obiektach występowała w niewielkich ilościach ceramika wczesnośredniowieczna. Odkryto także kilkanaście bryłek żuźła żelaznego, nieliczne fragm. przedmiotów żelaznych, przęślik gliniany i kawałki dwóch oselek.

Potwierdziło się występowanie obiektów w skupieniach. Odstonięto jedno nowe skupienie oraz stwierdzono, iż koncentracje z poprzedniego sezonu są znacznie większe niż początkowo przypuszczano. Z materiałów datowanych na inne okresy wystąpiło kilkanaście krzemieni mezolitycznych i wczesnobrązowych oraz ceramika z wczesnego neolitu, kultury mierzanowickiej, grupy tarnobrzesckiej kultury łuzyckiej, a także nowożytna.

Moskorzyn, st. 13
gm. Polkowice, woj. legnickie
AZP 70-19/42

Muzeum Archeologiczno-Historyczne
w Głogowie

Badania prowadził mgr Krzysztof Czapla przy współpracy mgr. Wacława Pogorzelskiego. Finansowane przez Zakład Projektowo Usługowy „PROJFIT” w Zielonej Górze. Osada wczesnośredniowieczna (XII-XIII w.).

Stanowisko usytuowane jest w południowo-zachodniej części wsi, po prawej stronie rzeczki Moskorzanki. Morfologicznie znajduje się na wysoczyźnie moreny dennej, silnie sfałdowanej, Wzgórz Dalkowskich. Zalega na glebach wylugowanych, wytworzonych z piasków słabo gliniastych.

Badania ratownicze w 1994 r. związane były z nadzorem archeologicznym na wykopach pod budowę sieci kanalizacyjnej we wsi Moskorzyn i Kazimierzów. Na stanowisku Moskorzyn 13, które zostało przecięte w północnej części rowem o szerokości 1,2 m i głębokości 1,3 m, natrafiono na ślady osadnictwa w postaci pozostałości czterech obiektów oraz warstwy kulturowej zalegającej w ich pobliżu. Zadokumentowane obiekty były budynkami zagłębionymi w całec, o konstrukcji zrębowej. Pozyskano z nich materiał zabytkowy w postaci fragm. ceramiki, grud polepy konstrukcyjnej oraz trzech przedmiotów metalowych, który pozwala je datować na XII-XIII w.

Materiały znajdują się w Muzeum Archeologiczno-Historycznym w Głogowie.

Ołobok, st. 4
gm. Skąpe, woj. zielonogórskie
AZP 56-13/13

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził mgr Jarosław Lewczuk przy współudziale mgr mgr Małgorzaty Lewczuk i Marka Nowackiego (Muzeum Regionalne w Świebodzinie). Finansowane przez Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze i Muzeum Regionalne w Świebodzinie. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa — wczesne średniowiecze, epoka brązu, okres wpływów rzymskich.

Prace przeprowadzone w dn. 19.07-2.08.1994 r. miały charakter ratowniczy; stanowisko niszczone jest wybieraniem piasku, wysypiskiem śmieci, składowaniem obornika. Przebadano obszar ok. 2,5 ara i zewidencjonowano 35 obiektów o różnym charakterze